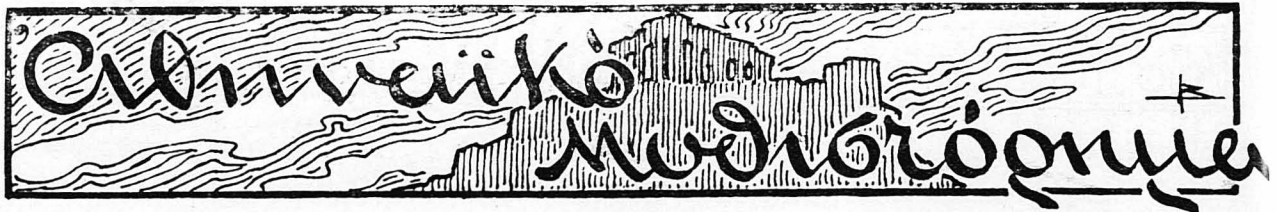

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλούσιος Αθηναίος μεγάλεμπορος Μπιριλλάντης βρίσκεται οικονομικά στο χείλος του κρημνού. Έχει πτωχεύσει, χρωστάει μεγάλα ποσά, τον περιμένει ή δυστυχία, ή φυλακή, ή άτιμία!... Ένα μέγεθος μισογυνίας έπάρχει: Νά παντρευτή ή κόρη του Φλώρα — ένα έξοτικ. λουλούδι ωμορφιάς — τον βαθύπλουτο βιομήχανο Κωστή Αρτέμη, έναν εξηγήτη χήρο, που έχει πεθάνει ή γυναίκα του με τή σκληρότητα και τή άπανθρωπία του κι' έχει παιδί είκοσι ετών. Ο Αρτέμης, που λαχταράει τή Φλώρα, κάνει τήν πρόταση αυτόν στον Μπιριλλάντη. Κι' ο δύστυχος πατέρας, μετά νυχτιές αγωνίας, καλε' ιδιαίτερας τήν κόρη του και τής τ' άποκαλύπτει όλα, με βουκαρμένια μάτια. Η Φλώρα εσφαιάζεται, κλαίει, σπαράζεται, μά δέχεται στο τέλος νά θυσιαστή χάρην του πατέρα της, χάρην τής οικογενείας της. Και τήν μεθεπομένη συναντά έναν νέο, τον Μίμη, με τον όποιο είχε άρχισαι νά πλέκη τόν τελευταίο καιρό ένα ιδανικό ειδύλλιο, και άποφασίζει νά του άνοιξη τήν καρδιά της και νά τον χειρτεση για τελευταία φορά. Μα ό Μίμης δέν συγκινηταί καθόλου και ή Φλώρα νυρίει στίτη τήν πιο άπελπισμένη και άπορηστέμη άπ' όλα. Άποφασίζει δέ πλέον ν' αυτοκτονή τήν παραμονή ή κοινώς τού άταίραστου γάμου της και κλέβει για τό σκοπό αυτό ένα περίσσοφο άπ' τή συρτάρι τού πατέρα της. Στο μεταξύ αυτό επισκέπτεται τή Φλώρα ό Αρτέμης κατ' επανάληψιν. Στήν τελευταία του άπίστα επισκεπή παίρνει μαζί του και τον γιό του, τον Λεάνδρο. Ο Λεάνδρος Αρτέμης κάνει πολύ καλή εντύπωση στή Φλώρα. Είναι μία χρυσή και ποικυμένη καρδιά, σαν τή δική της. Μα ένύ μιλούν, ή Φλώρα αντιλαμβάνεται άσάφαι νά Αρτέμη νά κωπησά τόν γιό του με ζήλεια, με κακία. Αυτό τήν τρομάζει, τής γεννάει διάφορες ύποψιες και άποφασίζει νά μάθη λεπτομερώς πάν ότι άφορά τόν Αρτέμη. Πηγαίνει λοιπόν κι' επισκέπτεται τήν κ. Ρεντίδη, φίλη της μαμάς της και έμπιστη φίλη τής μακαρίτισσας σούζου του Αρτέμη...

Ι Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Η κ. Ρεντίδη ή άκουγε με προσοχή, με συμπόνια, με κατάνληξη. Κι' όταν πειά τελειώσα, πικυμένη στά κλάματα, μ' άγκάλιασε, μ' έσφ.εξ πάνω στο στήθος της και μου είπε:

— Καλό μου παιδί, κάμε κουραγιο. Η θυσία που κάνεις είναι μεγάλη και δείχνει τήν ευγένεια των αίσθημάτων σου. Έχεις μεγάλη καρδιά, Φλώρα μου, και δέν θα σ' έγκαταλείψη ό Θεός στήν τύχη σου. Ούτε ό Θεός ούτ' έμεις που σ' αγαπάμε κι' ενδιαφερόμαστε για σένα. Έκανες καλό παι ήρθες σ' έμένα και πιο καλά που μ' άνοιξες τήν καρδιά σου και μου είπες τού μυστικού σου πόνο. Ξέρω καλά τόν Αρτέμη, Φλώρα, και θα σου μιλήσω ειλικρινώς γι' αυτόν και για τή ζωή που θα κάνης μαζί του...

— Είν' ένας άθλιος!...
 — Είναι κάτι περισσότερο, παιδί μου. Είν' ένας κοκούργος, ένας φονιάς!... Μα μη σέ τρομάζει αυτό. Άφσέ με νά σου διηγηθώ τά πράγματά με τή σειρά τους. Θα σου πώ τό καθετί που ξέρω, αλλά με μία συμφωνία: ότι δέν θα τής σέ κανένα τίποτα. Η άποκαλύψεις μου κι' ή συμβουλές μου είναι μονάχα για σένα, για νά κανονίσης τή ζωή σου άπέναντι τού άνδρός σου. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι. Ψιθύρισα με φωνή σβυσμένη.
 — Άκουσε, λοιπόν, αγαπητή μου... Δέν είναι ούτε ψέματα, ούτε συκοφαντία αυτό που λένε για τόν Αρτέμη, ότι δηλαδή έχει σκοτώσει τή γυναίκα του. Τήν έσκότωσε πραγματικώς...

— Με τή γκρίνια του;
 — Όχι δά...
 — Άλλά;
 — Με τά ίδια του τά χέρια!
 — Μη μου τό λέτε... Δέν είναι δυνατόν... Τό ξέροτε καλά;
 — Τό ξέρω πολύ καλά, Φλώρα. Είν' ένα μυστικό, τό όποιο σήμερα, για πρώτη φορά, άποκαλύπτω σε σένα. γιατί σ' αγαπάω σαν παιδί μου. Είν' ένα μυστικό, τό όποιο μου έμπιστευθήκε ή ίδια ή κυρία Αρτέμη, άμέσως μόλις κατάλαβε, ότι πλησιάζει τό τέλος της...

— Και δέν άνοιξατε τό στόμα σας νά μιλήσετε; Δέν καταγγείλατε τόν κοκούργο;
 — Όχι.
 — Γιατί;...
 — Γιατί αυτή ήταν ή έπιθυμία της μελλοθάνατης. Μ' ώρκισε νά μην άποκαλύψω τίποτα. Και δέν τό έκανε φυσικά αυτό για τόν φονιά της. Ω, όχι!... Τό έκανε για τό παιδί της; τόν Λεάνδρο...
 — Είναι τρομερό!...

— Είναι πολύ τρομερό. Μα έχω δέν μπορούσα παρά νά σεβαστώ τήν τελευταία βελή τής μακαρίτισσας. Μ' έννοεις, Φλώρα;
 — Ναι, ναι...

— Και νά πώς έγινε τό κακούργημα: Ο Αρτέμης ζήλευσε και γκρίνιαζε τή γυναίκα του, άπ' τήν πρώτη ήμέρα τού γάμου των. Φανταζότανε πώς ή γυναίκα του τόν άπατούσε, ένύ εκείνη ή δύστηχη τού ήταν πιστή!... Μα ή ζήλεια τύφλωνε τόν άχρείο αυτόν άνθρωπο. Η σκηνές στο σπίτι τους διαδεχόταν ή μια τήν άλλη. Η κακότυχη κ. Αρτέμη, κατάντησε νά μη θγαίνει τήν πειά έξω κα' νά μη θλέπη κανένα για νά πείση τόν άντρα της, ότι του είναι άφοσιωμένη. Άλλοιμονο όμως!... Ούτε ή θυσία της αυτή ήμέρεσε τόν Αρτέμη. Η γκρίνιες έξακολούθησαν. Η κ. Αρτέμη έλυωσε πειά σιγά-σιγά, είχε κατάντησει σάν φάντασμα... Κι' ό άντρας της άντι νά τήν λυπηθή, άντι νά τήν συμπονέση, άντι νά έκτιμησέ τήν άφοσιώση της, τυφλώθηκε τόσο άπ' τή ζήλεια του, ώστε ένα θράδυ σήκωσε τό χέρι του κατ' ή τή χτύπησε...

— Τή χτύπησε!...
 — Ναι, τή χτύπησε. Και τότε γεννήθηκε στήν καρδιά της γυναικας αυτής, τής τόσο πιστής κι' άφοσιωμένης, ό πόθος τής έκδικήσεως. Διψούσε έκδίκησι. Κι' έτσι, αυτή ή άμεμπτη και άμόλυντη ως χτες κυρία, έπόθησε πειά νά θρη μία παρηγοριά, λίγο φως, λίγη γλύκα στή μαύρη της ζωή. Όταν ήταν ακόμη έλεύθερη, λίγο καιρό πού τού γάμου της, συμπαθούσε κάποιον άξιώματικό τού περσοβολικού. Μετά τό γάμο της έπαψε φυσικά νά τόν θλέπη κι' άν τόν συναντούσε τυχαίως πουμενά, άλλαζε σκοπίμως δρόμο. Όταν πειστή και τίμια γυναίκα, ήταν ύπόδειγμα αξιοπρεπείας. Όταν όμως θεβαιώθηκε, ότι καμιά έλιπς συμβιβασμού με τόν άντρα της δέν ύπήρχε πειά, όταν ό Αρτέμης τή χτύπησε, χωρίς λόγο, τό πήρε άπόφασι νά ζητήση τήν αγαπία τού τόσο λαχταρούσε. Έξω από τό σπίτι της. Η άποφασίς της αυτή όσο κι' άν φαίνεται έπιτόλαιη, είναι ωστόσο πολύ δικαιολογημένη. Κι' άν ύπάρχει κάποιος σταιχίος στήν περίπτωση αυτή, αυτός είναι ό Αρτέμης. Ξανασυναντήθηκε λοιπόν ή κ. Αρτέμη με τόν άξιώματικό πού σου ανέφερα και διψασμένη όπως ήταν για λίγη αγαπία, άρχισε νά πλέκη μαζί του ένα τρυφερό ειδύλλιο. Όταν τό ειδύλλιο της αυτό ή μόνη ή κτίς φωτός, μέσα στήν Κόλασι, στήν όποία ζούσε... Μα ό Αρτέμης άγρυπνούσε. Και δέν άργησε νά ύποψιαστή, σ' άλληθια αυτή τή φορά, τή γυναίκα του. Τί δεδομένα είχε σχετικώς; Δέν ξέρω. Κανένα δέν τό έμαθε αυτό ως σήμερα. Η άλληθια είναι ωστόσο ότι ύποψιάστηκε τις σχέσεις τής γυναίκας του με τόν αγαπημένο της κι' άρχισε νά τής φέρεται πιο χειρότερα κι' από πριν. Η ζωή της δύστηνης φίλης μου είχε κατάντησει μαρτυρική. Τή χτύπησε, τήν άφηνε νηστική, τήν κλείδωνε στήν κάμαρά της...

— Είναι σποτροπαίο!...
 — Ναι, παιδί μου, είναι κάτι που δέν χωράει στο μυαλό τού ανθρώπου! Είναι ή πιο δραματική συζυγική ιστορία!... Λίγον καιρό κατόπιν, γεννήθηκε ό Λεάνδρος. Η μητέρα του έλιπσε τότε ότι θα παύανε πλέον ή γκρίνιες, ότι ό σύζυγός της ' άρχιζε νά τήν συμπαθή και νά τής φέρονται με καλωσύνη. Δέν ήταν πειά ή γυναίκα του μόνον. Όταν ή μητέρα τού παιδιού του. Η έλπίδες της όμως αυτές δέν θήκαν άληθινές. Διεψέσθησαν κατά τόν πλέον οίκτρο τρόπο.

— Πώς αυτό;
 — Θα σου τό εξηγήσω, κόρη μου. Άλλά, σ' εξορκίζω σ' όνομα τού Θεού, πού μάς άκούει τή στιγμή αυτή, οτιδήποτε κι' άν συμβη στο μέλλον, μη θελήσης ν' άνοιξης τό στόμα σου κα' ν' άποκαλύψης σ' ύποιονδήποτε τά τρομερά αυτά μυστικά.
 — Σας τό έρκίζομαι, κυρία Ρεντίδη.
 — Σε πιστεύω, Φλώρα. Και τάρτα άκουσε... Ο Αρτέμης—δικαια ή άδικα, δέν ξέρω—ύποψιάστηκε, ότι τό παιδί που γεννή-

θηκε δὲν ἦταν δικό του...

—Θεέ μου!...

—"Ετσι συνέθη ακριβῶς...

—"Ἡ διάρκεια τῶν σχέσεων τῆς γυναίκας του μὲ τὸ φίλο της, δικαιολογῶσε μιά τέτοια ὑποψία ;
— Σοῦ εἶπα, Φλώρα, δὲν ξέρω. Ἴσως ναι, ἴσως ὄχι. Τὸ μυστικό αὐτὸ τὸ πήρε μαζὺ τῆς ἡ νεκρῆς.

—"Ὤστε... Δὲν εἶνε παιδί τοῦ Ἀρτέμη ὁ Λεάνδρος;

— Δὲν σοῦ εἶπα τέτοιο πράγμα, κόρη μου. Σοῦ ἐξηγήσα ὅτι αὐτὸ εἶνε ἓνα μυστήριο σκοτεινὸ.

—"Ἡ ὁμοιότης!...

—"Ὁ Λεάνδρος μοιάζει τῆς μητέρας του. Συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ θυγᾶλη κανένας συμπεράσμα ἀπὸ αὐτὸ.

Μεσολάθησε εὐχυστίμη σιωπῆ.

Χίλιες σκέψεις στριφογυρῶσαν στὸ μυαλό μου.

"Ἡμουν σὰν μεθυσμένη, σὰν νὰ ξυπνοῦσα ἀπὸ τρομερὸ ὄνειρο...

—Τί σκέπτεσαι; μὲ ρώτησεν ἡ κ. Ρεντίδη.

— Δὲν σκέπτομαι τίποτε, κυρία, ἀποκρίθηκα. Εἶμαι παραζαλισμένη. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ χάσω τὸ μυαλό μου.

— Πρέπει νὰ εἶσαι ψύχραιμη, Φλώρα. Ἐπρεπε νὰ σοῦ πῶ αὐτὰ τὰ πράγματα, γιὰ τὸ καλὸ σου. Εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη κι' ἀρκετὰ λογική...

"Ἐκείνη πειὰ ἂν θὲς ν' ἀλλάξουμε κοῦθέντα...

—"Ὀχι, ὄχι. Μιλήστε μου. Τώρα πειὰ εἶν' ἀργά. Θέλω νὰ μάθω τὰ πάντα.

—"Ετσι νομίζω κι' ἐγώ. Ὅπως σοῦ εἶπα, λοιπὸν, ἡ γέννησις τοῦ Λεάνδρου, ἀντὶ νὰ καλύτερῆσῃ τῆ θέσι τῆς κ. Ἀρτέμη στὸ σπίτι της, κοντὰ στὸ σύζυγό της, τῆ χειροτέρεψε. Ὁ Ἀρτέμης μισοῦσε τώρα καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του. Καὶ εἶνε θαῦμα πῶς τὸ δύστυχο αὐτὸ παιδί μπόρεσε νὰ μεγαλώσῃ μέσα σ' ἓνα τέτοιο περιβάλλον. Εἶν' ἐπίσης ζήτημα ἂν ἡ κ. Ἀρτέμη ξανάδε πειὰ τὸν ἀναπημένο της. Ἀπ' τῆ στιγμῆ ποῦ γινε μητέρα, ἔρριξε ὅλη της τῆ στοργή, ὅλη της τῆν ἀγάπη στὸ παιδί της, τὸ ὁποῖο ἐλάτρευε. Δὲν ἔβγαине καθόλου σχεδὸν ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ζούσε μιά ζωὴ φυλακισμένου. Ἡ τακτικὴ της αὐτὴ ὡστόσο δὲν μαλάκωσε καθόλου τὴν καρδιά τοῦ Ἀρτέμη. Ὁ σκληρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐξακολούθησε νὰ τῆς φέρονται μὲ ἀγριότητα, μ'ἀπαθροῦσία. Τὸ δύστυχο παιδί τους μεγάλωνε μέσα σὲ μιά ἀτμόσφαιρα φρίκης, δαρῶν, ἀπελπισίας. Ἄν καὶ πολὺ μικρὸ ἀκόμα, φοβόταν κι' ἔτρεμε τὸν πατέρα του. Ἦταν κι' αὐτὸ δύστυχιμένο, ὅπως κι' ἐκείνη ποῦ τὸ ἔφερε στὸν κόσμο. Ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκε τῆν γλύκα τῶν πατρικῶν χαδιῶν...

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία, νὰ σᾶς διακόψω ;

—"Ελεύθερα.

— Γιατί ; ἡ κ. Ἀρτέμη δὲν ξαναγύριζε σπίτι της; Γιατί δὲν χάριζε ἀπὸ τὸν ἄντρα της ;

— Ἡ ἐρώτησις σου εἶνε δικαιολογημένη, κόρη μου. Ἄλλὰ ἡ κ. Ἀρτέμη ἦταν περίεργη γυναῖκα. Περίεργη ὅσο δὲν φαντάζεσαι. Δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ κόσμος τῆν τραγωδία της. Κ' ἡ ἀνάγκη εἶνε, ὅτι λίγος ἄνθρωποι ξέρανε τὸ δράμα τῆς ζωῆς της. Ἐξ ἄλλου οἱ γονεῖς της ἦσαν πειὰ γέροι, μὲ τὸ ἓνα πόδι στὸν τάφο καὶ χωρὶς περιουσία. Τί θὰ γινόταν μετὰ τὸ θάνατό τους ἡ κόρη τους, μόνι στὸν κόσμο, μ' ἓνα παιδί στὴν ἀγκαλιά ;

— Φτωχὴ γυναῖκα !!...

— Ναι, ἦταν πολὺ δύστυχη! Κι' ὅπως μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε μιά μέρα, θ' αὐτοκτονοῦσε ἂν δὲν ἦταν μητέρα. Ἐτρεμε καὶ λαχταροῦσε γιὰ τὸ παιδί της, τὸ Λεάνδρὸ της. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀπροστάτευτο, στὰ χέρια ἐνὸς λυσοσασμένου καὶ τυφλωμένου ἀπὸ τὸ πάθος του πατέρα. Κράτησε λοιπὸν αὐτὴ ἡ κατάστασις ἀρκετὸν ἀκόμα καιρὸ. Ὁ Λεάνδρος μεγάλωνε σιγά-σιγά. Ἀρχισε ν' ἀντιλαμβάνεται, νὰ καταλαβαίνει. Ὅσο ὁμως μεγάλωνε τὸ παιδί αὐτό, τόσο καὶ πῖο περισσότερο τὸ μισοῦσε ὁ πατέρας του. Πολλὲς φορές ποῦ τὸ ἄκουγε νὰ κλαίῃ, φρένιαζε ἀπ' τὸ θυμὸ του. Μιά νύχτα ἀπέληξε νὰ τὸ πετάξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ δρόμο.

Τὸ δύστυχο παιδί τρώαζε καὶ πόνωνε ἀπὸ φρίκη ὅταν ἄκουγε καὶ τῆ φωνὴ ἀκόμα τοῦ πατέρα του. Ὅταν ὁ Ἀρτέμης γύριζε στὸ σπίτι, ὁ Λεάνδρος δρώπανε τρομαγμένος στὴν κρεββατοκάμαρῃ τῆς μητέρας του...

—"Ετσι εἶχαν τὰ πράγματα,

ἦταν ἓνα ἑράδου, ὁ Ἀρτέμης ἄργησε νὰ γυρίσῃ σπίτι του. Τὸ ἑράδου αὐτὸ ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία ἔτρωγε ἀπὸ καιρὸ χωριστά, εἶχε δυνατὸ πονοκέφαλο. Πλάγιασε λοιπὸν τὸ Λεάνδρὸ στὸ κρεββάτι του καὶ κάθησε στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμαρας τῆς γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα. Τὸ παράθυρο αὐτὸ ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμο, ἀπ' τὸν ὁποῖο θὰ περνοῦσε ὁ Ἀρτέμης γιὰ νὰ στρίψῃ καὶ νὰ φτάσῃ στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ του. Δὲν πέρασε πράγματι πολλὴ ὥρα κι' ὁ Ἀρτέμης γύρισε. Περνώντας κάτ' ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, διέκρινε τὴ γυναῖκα του νὰ κάθεται σ' αὐτὸ καὶ κιντοστάθηκε. Γιατί τὸ ἔκανε αὐτό; Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν δὲ καὶ παράξενο. Πολλὲς φορές ἡ κ. Ἀρτέμη καθόταν μόνι στὸ παράθυρό της τὸ θρόνυ. Εἶδε καμμιὰ σκιά στὸ δρόμο ὁ ἄντρας της; Διέκρινε κανένα ἀργοπορημένο διαβάτη καὶ ὑποψίασθηκε; Φαίνεται πῶς συνέβη μᾶλλον τὸ δεύτερο. Κι' ὁ Ἀρτέμης καχύποπτος καὶ ζηλιάρης ὅπως ἦταν, ἀνέθηκε στὸ σπίτι του φρενιασμένος, ἀφρίζοντας ἀπ' τῆ λύσσα του...

...Οἱ ὑπηρετές εἶχαν κοιμηθῆ, μαντεύοντας, ὅτι ὁ κύριός της θὰ εἶχε φάει ἐξώ, ὅπως συχνὰ ἔκανε. Ἔτσι, ὁ Ἀρτέμης ἀνοιξε μὲ τὸ κλειδί του τὴν ἐξώπορτα, ἀνέθηκε σὴν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν τίς σκάλες καὶ μῆκε σὴν δαιμονισμένος στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του...

...Ἡ δύστυχη γυναῖκα του ξαφνιαστικῆ, βλέποντάς τον νὰ μπαίνει μέσα σὴν τρελλός. Δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ τί συμβαίνει. Ὅτε καὶ τῆς ἔβωσεν ἄλλωστε καιρὸ ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τῆν θρίζῃ χυδαῖα καὶ πρόστυχα...

...Ἡ κ. Ἀρτέμη, συνηθισμένη σὲ τέτοιου εἶδους βίαιες σκηνές, δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα της νὰ πῆ λέξι. Τί νὰ ἔλεγε; Ἡ σιωπῆ της ὅμως αὐτῆ, ἀντὶ νὰ γαληνῆσῃ τὸν ἄντρα της, τὸν ἀγρίεψε περισσότερο.

— Μὲ ποιὸν μιλοῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο; τῆς φώναξε. Πρόστυχη, ἀδιάντροπη, γυναῖκα τοῦ δρόμου!...

...Στίς φωνές αὐτὲς ὁ Λεάνδρος ποῦ κοιμόταν πλάι στὸ κρεββάτι του, ξύπνησε τρομαγμένος.

— Μαμά!... φώναξε.

...Ἡ τρεμάμενη καὶ φοβισμένη φωνὴ τοῦ παιδιοῦ, ἀντὶ νὰ συγκινήσῃ τὸν Ἀρτέμη, τὸν ἐρέθεισε πῖο πολὺ. Κι' ἔτσι ἀγριεμένος ὅπως ἦταν, πιωμένος ἴσως κι' ὄλας, ἄφησε ἓνα οὐρλιαχτὸ ἀγριου ζῶου καὶ ὤρμησε ἐναντιὸν τοῦ παιδιοῦ του...τοῦ παιδιοῦ τῆς γυναίκας του...τοῦ παιδιοῦ ἐνὸς τρίτου, ὅπως πίστευε...

...Τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ; Θὰ χτυποῦσε τὸ ἄθωο μικρὸ; Θὰ τὸ ἐστραγγάλιζε ; Θὰ τὸ πετοῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο ὅπως καὶ ἄλλοτε εἶχε φοβερίσει;

...Ὁ δύστυχος μικρός, ἀντικρῶζοντας τὸν πατέρα του ἔτσι ἀγριεμένο, ξεφώ-

νισε ἔντρομος:

— Μαμά!... Μαμά μου, θὰ μὲ σκοτώσῃ!...

...Ἡ ἤρεμη ὡς τῆν στιγμῆ ἐκείνη κ. Ἀρτέμη, ἡ ἀδιάφορη γιὰ τίς θρησιές τοῦ ἄντρας της, ἀκούγοντας τὴ λαχταρισμένη κραυγὴ τοῦ παιδιοῦ της, ἀναστατάθηκε κυριολεκτικῶς. Καὶ γοῦρις νὰ χάσῃ καιρὸ, ὤρμησε καὶ στάθηκε μετὰ τοῦ κρεββατιοῦ τοῦ Λεάνδρου καὶ τοῦ ἀνδρός της. Ἡ ἀγάπη της, ἡ τρυφερὴ στοργὴ της πρὸς τὸ παιδί της, τῆν εἶχαν κανεὶ ἀξάφια ἀνῆλπιστη.

— Μὴ τολμήσῃς κι' ἐγγιζεῖς τὸ παιδί μου! φώναξε στὸν ἄντρα της.

Ὁ Ἀρτέμης δίστασε γιὰ μιά στιγμῆ. Μὰ ἀμέσως κατόπιν, ἰψωλκισμένος ἀπ' τῆ λύσσα του, κατέφερε στὴν κοιλιὰ τῆς γυναίκας του μιά τρομερὴ κλωτσιά!...

...Ἡ κ. Ἀρτέμη ἄφησεν ἓνα ὑπόκωφον ὄχηγγο καὶ σωριάστικῆ κάτω ἀναίσθητη. Ὁ Λεάνδρος, ποῦ εἶδε τῆν τρομερὴ αὐτὴ σκηνή, ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ καὶ νὰ κλαίῃ δυνατὰ. Ὁ πατέρας του τούρριξε ἓνα βλέμμα μίσους καὶ κατόπιν, ἀδιαφορώντας γιὰ τῆν κατάστασι τῆς γυναίκας του, δῆλκε ἀπότομα ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ πῆγε καὶ κλειστικῆ στὴν κρεββατοκάμαρα του...

...Στίς κραυγὲς καὶ στὰ κλάματα τοῦ Λεάνδρου, ξύπνησε κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιο ἡ καμαριέρα τῆς κ. Ἀρτέμη. Ἡ καμαριέρα αὐτῆ ἦταν μιά νέα πολὺ ἀφοσιωμένη στὴν κυρία της. Μόλις εἶδε τῆν ἄτυχη γυναῖκα σωριασμένη κάτω ἀναίσθητη, ἐφρόντισε νὰ τῆν σηκώσῃ καὶ νὰ τῆν πλავιάσῃ στὸ κρεββάτι της.

(Ἀκολουθεῖ)

Στὸ προσεχὲς Χριστουγεννιάτικὸ φύλλο τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἡ «ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ»,

Τὲ τρυφερὸ καὶ παθητικὸ εἰδύλλο τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ μὲ τῆν ὄρακι κέρη τοῦ δευκῆς Ἑστερχάζυ, ἐπ' τῆ βάσει τοῦ ὁποῖου ἐγίνε ἡ ὁμώνυμη κινηματογραφικὴ ταινία, ποῦ ἐγοήτευσε καὶ κατασυγκίνησε κατ' αὐτὰς τὲ κοινὸν τῆς πρωτευούσης.....

...Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα,